

Nagyböjt IV. hete

Szerda

Iz 49,8-15 * Jn 5,17-30

„Még inkább az életére törtek, mert nemcsak a szombati nyugalmat szegte meg, hanem Istent Atyjának mondta, és így egyenlővé tette magát Istennel.”

Jézus ellenfeleinek ez a reakciója érthető és logikus. Teológiailag elfogadhatatlan számukra, hogy valaki ember létére Istenné tegye magát.

Csak hogy Jézusnak ezt a kijelentését megelőzték a tettei, amelyeket a farizeusok és írástudók nem fogadtak el és tudatosan félremagyaráztak. Így teológiailag megalapozott álláspontjuk sem lehet kifogástalan. A szombati gyógyítás az ő szemükben törvényszegés, Jézus számára azonban Atyja irgalmának természetes és szükséges kinyilvánítása. Nem igazodik ellenfelei elvárásaihoz sem tetteiben, sem tettei igazolásában. Ő következetesen az Atyától kapott küldetésének megfelelően cselekszik és beszél, míg a farizeusok és írástudók egyenként logikailag támadható érveinek következetessége leginkább Jézus-ellenességükben mutatkozik.

Nem lehetünk kívülállók ebben a vitában. És nem elég az sem, hogy „hivatalból” Jézus pártján vagyunk. Ha annak az igazságnak, hogy Jézus Krisztus valóban egylényegű az Atyával, nincs köze mindennapjainkhoz, akkor kereszténységünk kevésbé logikus, mint Jézus ellenfeleinek következetes tagadása. Ha anélkül köt valaki szentségi házasságot, keresztelteti meg a gyereket vagy kér egyházi temetést, hogy egzisztenciális mélységben érintené az Atya és a Fiú, a Szentháromság titka, akkor a legnagyobb jó szándék mellett is logikátlan, ha pedig csupán a szokás, a forma kedvéért vállalja, üres képmutatás, amit tesz.

Jézus szavai állásfoglalásra szólítanak fel. Nem kell, hogy minden részletében teljesen világos legyen számunkra mindaz, amit mond ahhoz, hogy megragadjuk azt a misztériumot, amely mondanivalójának lényege. Ellenfelei is megértették, amit mondani akart és visszautasították.

Keresztényként a logikus döntés az lehet, hogy igent mondok Jézus Krisztus istenségére, s az Egyház hitében növekedve életemet hozzá igazítom.